

Katona Ágota

Fényállandó

„Gyász: borzalmas táj, ahol többé nem félek.”

Roland Barthes: *Gyásznapló* (ford. Szabó Marcell)

I.

A napforduló után vadnövények közé
ültetem a gyász öt fázisát. Az önvád nő
a legmagasabbra, leszakítom róla a virágokat.
Aztán tagadást oltok az erdei fákba,
ólomízű gyümölcsök hullanak az ágakról
éjfél után. Nem tudok mit tenni, mint állni
a sötétben, és arra gondolni, et lux perpetua.
A betegségre, ahogy áthágja a szervek
határait. Gyertyát gyújtok, luceat eis.

2.

Amikor a katedrálisba lépek, rekviemet
énekel a kórus. Lux perpetua, hogy a lámpák
egész éjjel világítanak, mégis félünk megnézni
a halottak arcát. Álmunkban az oltárra
fekszenek, hogy lássuk, milyen a vízszintes,
a legyőzött test. Luceat eis, hogy fényben
úsznak a hidak és az utcák, de a hétköznapi
jókívánságokban, jobbulást és viszontlátásra,
nincs helye az allegóriáknak.

Kényszerleltár

Anyakönyvekből kieső fogalmak.
Torz köhögés, egy vérző tüdő.
Egyiket sem akartam feljegyezni.

Számon tartom, amit az éjszaka
ad. A szabad mozgás talán végleges
hiányát. Ha levegőnek veszem,
engedi, hogy belélegezzem,
engedi, majd fojtogatni kezd.

Amíg anyám levegőért küzd,
leletek foglalják el az ágját.
Nemsokára elhamvasztják
az álmait, de velem marad
a személyes tárgyak súlya,
és az utolsó, kórházban
készült, kiégett fénykép.

Király-Horváth Hajnalka: Manó mesék III.